

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6To/7/2019
Identifikačné číslo spisu: 9516100198
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:9516100198.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Martina Piovartsyho, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 26. februára 2020 v Bratislave, v trestnej veci obžalovaného Q. E., pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. v jednočinnom súbahu s pokračovacím prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., o odvolaní tohto obžalovaného a jeho manželky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 21. mája 2019, sp. zn. PK-1T/35/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Tr. por. sa z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. sa v r a c i a vec Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. sa z a m i e t a odvolanie manželky obžalovaného Y. E., pretože bolo podané oneskorene.

Odôvodnenie

Obžalovaný Q. E. (spoločne s I. Q., u ktorého tento rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 17. júla 2017) bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo 4. júla 2017, sp. zn. PK-1T/35/2016, uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. v jednočinnom súbahu s pokračovacím prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

1. dňa 6. októbra 2014 v čase o 12.10 hod. v Piešťanoch na Krajinskej ceste, potom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 137 ods. 2 písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom D. R., ktorý viedol motorové vozidlo zn. Fiat Ducato,

e. č. U.-XXXQ., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 50,- eur, pričom následne uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezdokumentovali, v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu,

2. dňa 17. októbra 2014 v čase o 15.17 hod. v Piešťanoch na Vrbovskej ceste, potom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 20 ods. 1, ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom C. I., nar. XX. I. XXXX, ktorý viedol motorové vozidlo značky Ford Focus, e. č. C.-XXXX., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 50,- eur za to, že uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezdokumentovali, v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu, túto nevykázali ako sumu prijatú za priestupok riešený blokovou pokutou a v zázname zo služby vykázali priestupok ako vyriešený dohovorom,

3. dňa 17. októbra 2014 v čase o 17.48 hod. v Piešťanoch na Krajinskej ceste, potom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom I. W., nar. XX. Z. XXXX, ktorý viedol motorové vozidlo značky Škoda Octavia, e. č. H.-XXXR., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 20 eur za to, že uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezdokumentovali v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu.

Obžalovanému Q. E. bol za to podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., s poukazom na ustanovenie § 36 písm. j), § 37 písm. h) Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. Špecializovaný trestný súd okrem toho obžalovanému uložil podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. trest zákazu činnosti - vykonávať službu v Policajnom zbore na dobu 5 rokov.

Na podklade odvolania obžalovaného, jeho manželky i prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky došlo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. novembra 2018, sp. zn. 6 To 6/2017, postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a) až d), ods. 2 Tr. por. k zrušeniu označeného rozsudku vo vzťahu k obžalovanému Q. E. a súčasne podľa § 322 ods. 1 Tr. por. k vráteniu veci prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd opodstatnenosť svojho postupu v preskúmvanej veci zdôvodnil tým, že špecializovaný trestný súd:

i) založil vinu obžalovaného aj na nezákonnom rozhodnutí sudcu pre prípravné konanie Krajského súdu v Bratislave z 24. júla 2014, sp. zn. KSBA-V-642-1/2014-Ntt-6-416/2014, ktorým bol udelený súhlas na použitie ITP podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním a tiež na základe nezákonných príkazov sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, z 2. októbra 2014, sp. zn. BB-ŠTS-V-664-1/14-Ntt-497, podľa § 114 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por. (na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov), sp. zn. BB-ŠTS-V-665-1/14-Ntt-489 a BB-ŠTS-V-666-1/14-Ntt-499, podľa § 113 ods. 4 Tr. por. (na sledovanie Q. E. a I. Q.). Najvyšší súd pritom osobitne podotkol, že už toto samotné porušenie zákona v procese dokazovania je dôvodom pre zrušenie prvostupňového rozhodnutia;

ii) sa nevysporiadal s podstatnou námietkou obžalovaného ohľadne zákonnosti jeho trestného stíhania sekciou kontroly a inšpekčnej služby, úradom inšpekčnej služby, odborom inšpekčnej služby

Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „inšpekčná služba ministerstva vnútra“). Prvostupňový súd mal podľa najvyššieho súdu v tomto smere vyvinúť iniciatívu v zmysle § 283 ods. 5 Tr. por., teda prerušiť trestné stíhanie a podať návrh na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“);

iii) nesprávne kvalifikoval inkriminované skutky - z nich jednoznačne vyplýva, že obžalovaní spoločným konaním (viacerými útokmi) riadne nezdokumentovali priestupky, resp. nevykonali žiadne úkony smerujúce k ich objasneniu v zmysle § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, a preto aj toto ich protiprávne konanie malo byť kvalifikované podľa § 326 ods. 1 písm. c) Tr. zák.;

iv) nesmel prihliadať k výsluchom príslušníkov Policajného zboru v postavení svedkov Mgr. M. X. a Mgr. I. Q. (bývalého policajta), keďže títo neboli pred výsluchom zbavení mlčanlivosti príslušným funkcionárom v zmysle ustanovenia § 129 Tr. por. a nasl.;

v) sa dopustil písárskej chyby v skutkovej vete označenej pod č. 2, kde uviedol chybné označenie zákona č. 8/2009 Z. z. namiesto správneho zákona č. 372/1990 Zb.

Po vrátení veci Špecializovaný trestný súd v Pezinku rozsudkom z 21. mája 2019, sp. zn. PK-1T/35/2016, pri nezmenených skutkových zisteniach (s výnimkou opravy vytknutej chyby v označení zákona pri skutku č. 2), uznal obžalovaného Q. E. za vinného z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), c) Tr. zák.

Špecializovaný trestný súd v Pezinku za to obžalovanému uložil v súlade s § 329 ods. 2, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2 Tr. zák., s poukazom na § 36 písm. j), § 37 písm. h) Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať službu v Policajnom zbore na dobu 5 rokov.

Obžalovaný po porade s obhajkyňou zahlásil voči rozsudku špecializovaného trestného súdu odvolanie ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní do výroku o vine a treste ako aj proti konaniu, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo. Písomné odôvodnenie svojho odvolania obžalovaný doručil prvostupňovému súdu dňa 12. júla 2019, pričom dňa 15. júla 2019 ho doplnil o samostatné podanie obsahujúce súbor 7 príloh.

Špecializovanému trestnému súdu v odôvodnení svojho odvolania vytýka, že sa dôsledne neriadil záväznými pokynmi odvolacieho súdu a keďže sa od jeho názoru vysloveného v zrušujúcom uznesení odchýlil, s argumentáciou nemajúcou oporu v zákone, opätovne rozhodol nezákonným spôsobom v jeho neprospech. V konkrétnych okolnostiach obžalovaný namietol, že:

i) prvostupňový súd nerešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu ohľadom nepoužiteľnosti rozhodnutí - udelení súhlasu na použitie ITP, resp. príkazov sudcu pre prípravné konanie či už Krajského súdu v Bratislave alebo Špecializovaného trestného súdu vrátane záznamov, ktoré boli na ich podklade získané;

ii) špecializovaný trestný súd síce prerušil konanie a podal návrh na začatie konania pred ústavným súdom v zmysle § 283 ods. 5 Tr. por., ale z oznámenia o odložení podania ústavného súdu z 12. februára 2019, sp. zn. Rvp 120/2019-6, jasne vyplýva, že toto podanie nespĺňalo zákonné náležitosti riadneho návrhu (neobsahovalo petít, ani odôvodnenie, nebolo z jeho obsahu zrejmé, či súvisí s rozhodovacou činnosťou súdu v danej veci). Špecializovaný trestný súd na vytknuté nedostatky nereagoval a pokračoval v konaní. Obžalovaný v tejto súvislosti podotkol, že z hľadiska času, kedy sa začalo a prebiehalo vyšetrowanie inšpekčnou službou ministerstva vnútra proti obžalovanému, neexistovala žiadna zákonná úprava, podľa ktorej by tento orgán bol oprávnený viesť vyšetrowanie podľa

Trestného poriadku. Zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu v tejto otázke nemôže nahrádzať zákon, pričom ani takémuto zákonu nemožno pripísať spätné účinky.

Obžalovaný okrem toho vo svojom odvolaní uviedol, že prvostupňový súd ako nepodstatné odmietol vykonať jeho dôkazné návrhy spočívajúce vo výsluchu svedkov Y. a K. (vyšetrovatelia), H. (príslušníka Obvodného oddelenia Policajného zboru Piešťany) a ďalších desať príslušníkov tohto oddelenia; žiadal zabezpečiť certifikát ku kamere použitej na vyhotovenie ITP a zistiť, kto ju inštaloval; ďalej navrhoval zabezpečiť záznam zo služobnej vysielачky zo dňa 17. októbra 2014 a na hlavnom pojednávaní prečítať všetko, čo súd považuje za dôkaz. Špecializovaný trestný súd mal podľa obžalovaného koncentrovať svoje dokazovanie aj k objasneniu jeho pracovných výsledkov či k spôsobu vybavovania podozrení z dopravných priestupkov inými príslušníkmi Policajného zboru. Týmito dôkazmi mohli byť preukázané jeho obhajobné tvrdenia, že sa stal zo strany niektorých príslušníkov obeťou nesúhlasu s jeho názormi a vznášanou kritikou na niektoré pomery v polícii, pre ktoré sa rozhodol dobrovoľne odísť z jej radov, a to ešte predtým, než bol trestne stíhaný. Tieto zistenia by mohli byť relevantné aj pre eventuálne ukladanie trestu.

Obžalovaný v priebehu konania namietal porušenie svojho práva na zvolenie si obhajcu, s čím sa špecializovaný trestný súd nestotožnil. Závery tohto súdu obžalovaný považuje za polopравdy. Obžalovaný odvolal plnú moc obhajcovi JUDr. Kočanovi hneď na druhý deň, lebo mu sám povedal, že osobne pozná vyšetrovateľa M. Y. Obhajcovi JUDr. Gavalcovi odvolal plnú moc, keď zistil, že ho uviedol do omylu. Ten mu totiž navrhoval uzavrieť dohodu o vine a treste, že mu to neskôr vysvetlí, ale po tom, čo podpísal s vyšetrovateľom napísanú výpoveď so svojim priznaním, vysvetlenie nedostal, takže aj svoju výpoveď, urobenú proti vlastnému presvedčeniu, následne odvolal. Obžalovaný sa domáhal o ustanovenie obhajcu u vyšetrovateľa, avšak mu bolo oznámené, že nakoľko tu nejde o vysokú trestnú sadzbu, tak ho nepotrebuje. Trvalo mu istý čas, kým našiel osobu, ktorá by mu bola ochotná poskytovať bezplatné právne služby, pričom až keď sa s ňou dostavil na prvé hlavné pojednávanie, tak sa dozvedel, že ako osoba nezapísaná v zozname advokátov ho nemôže v trestnej veci zastupovať. Tým sa stalo, že prvé dva dni ostal bez poskytovanej formálnej obhajoby. Súd konal vo veci bez toho, aby mu ustanovil riadneho obhajcu, hoci od udalosti z úvodnej fázy hlavného pojednávania bol uzrozumený a vedel, že obžalovaný je neznalý práva, pričom chce byť pred súdom zastúpený obhajcom.

Okrem nevierohodnej výpovede spoluobžalovaného I. Q. nebol podľa obžalovaného v konaní vyprodukovaný či už priamy dôkaz, alebo spleť ucelených nespochybniteľných nepriamych dôkazov, ktoré by ho usvedčovali z inkriminovanej trestnej činnosti. Nejasné a neúplné skutkové zistenia súd nahradil vlastnými hypotetickými úvahami a domnienkami v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný Q. mal silnú motiváciu urobiť všetko, aby si svojou výpoveďou vytvoril podmienky pre zníženie trestu pod zákonom ustanovenú sadzbu, eventuálne aj pre podmienené odsúdenie. Úvaha súdu prvého stupňa ohľadom delenia peňažných prostriedkov je podľa obžalovaného čisto hypotetická. O domnienky, ktoré nemajú oporu v dôkazoch, ide podľa obžalovaného aj pri hodnotení skutkového deja, tzv. modus operandi. Obžalovaný poukázal na výpoveď svedka D. R., ktorý na hlavnom pojednávaní na otázku prokurátora, či spoznáva obžalovaných uviedol, že obžalovaného E. pozná z druhého výsluchu na inšpekčnej službe ministerstva vnútra, tam sa videli prvýkrát, výpoveď tohto svedka preto podľa obžalovaného nie je hodnoverná. Ani výpoveď svedka W. M. neusvedčuje obžalovaného z protiprávnej činnosti. Za nepravdivú považuje obžalovaný výpoveď svedka C. I., do ktorej bol navyše dotlačený vo veci konajúcimi vyšetrovateľmi. K výpovediam svedka I. W. z prípravného konania obžalovaný uviedol, že nie sú jednoznačné. Výpoveď svedka Mgr. M. X. podľa obžalovaného potvrdzuje jeho vlastnú výpoveď ohľadom záujmu I. Q. na spoločných službách s obžalovaným, a tým zároveň vyvracia verziu I. Q.. Svedok Mgr. M. X. potvrdil, že pokuty dáva a vykazuje iba jeden z policajnej hliadky. V danom prípade mal blokové pokuty iba spoluobžalovaný I. Q.. Na strane druhej obžalovaný Q. E. spochybnil výpoveď svedka Mgr. M. X. v časti, ktorej popisoval postup pri riešení podozrenia z priestupku a tiež keď uviedol, že policajť vo výpovednej lehote nemá žiadne obmedzenia.

K prehratým obrazovo-zvukovým záznamom obžalovaný osobitne uviedol, že ide o nezákonné dôkazy,

ktoré vo vzťahu k jeho osobe nemajú žiadnu výpovednú hodnotu. Sú to nekvalitné záznamy, z ktorých dva ani nesúvisia so žalovanými skutkami. Nie je pravdou, že by bol dominantnejší pri riešení priestupku vodiča R.. Tento úsudok podľa obžalovaného rozhodne nemožno vyvodzovať z toho, ak velil „ten je náš, blikaj, húkaj, no vystreľ už“, alebo ak vodičovi uvádzal, aké sú sadzby za priestupok v blokovom konaní a v správnom konaní. Pre záver o vzájomnej dohode medzi obžalovanými nesvedčí ani rýchlosť vybavenia priestupku, ako sa nesprávne domnieva prvostupňový súd. Obžalovaný podotkol, že v čase vybavovania priestupku mal na ušiach slúchadlá. Špecializovaný trestný súd nesprávne interpretoval aj slová „že netreba byť pažravý a že o 20 minút ho to môže inak trápiť“, alebo keď uviedol, že „čo ideme ešte vyskúšať?“. V prvom prípade tou vetou nemal na mysli úplatok, ale pokutu. V druhom prípade sa pýtal kolegu, či idú kontrolovať ďalších priestupcov. Podľa obžalovaného nesvedčí o jeho účasti na skutku v prípade vodiča I., ak neprejavil prekvapenie z použitia súkromnej kamery spoluobžalovaného Q., ak vodičovi vysvetľoval závažnosť priestupku, alebo keď dal pokyn spoluobžalovanému na vykázanie priestupku v zázname zo služby dohovorom. O hypotetické úsudky ide aj v prípade hodnotenia slov adresovaných I. Q.: „Ešte si nepovedal. Si pripravený? ...jak to ty I. musieť z toho?“. Podľa prvostupňového súdu sa mal obžalovaný aktívne zapájať aj do riešenia priestupku vodiča W., čo však nie je pravda. Zo záznamu je totiž vidieť, že odsúhlasenie prípadu „tako za dvadsať, dobre?“ hovoril obžalovaný Q. a nie on. Zo záznamu navyše nie je ani vidno, či a čo si Q. vzal a čo vrátil. Obžalovaný ďalej podotkol, že nie je pravdou, že by bolo zo záznamu viditeľné delenie týchto peňazí po 10 eur každému. Predmetný záznam navyše nekorešponduje s výpoveďou svedka W., ktorý nevedel uviesť, aké peniaze poskytol. Tento svedok bol do svojej výpovede dotlačený orgánmi činnými v trestnom konaní. V prípade záznamov, ktoré nemajú súvis so žalovanými skutkami obžalovaný dodal, že údajných 100 eur podáva vodič Q., ktorý vyberie z blokov bankovku, vráti vodičovi, a potom ide do svojej peňaženky, z ktorej vyberá bankovku. Nie je z toho zrejmé, o čo ide, či o rozmieňanie peňazí alebo niečo iné, ale nie sú to peniaze, ktoré dal vodič za pokutu.

Obžalovaný v ďalšej časti odvolania poukázal na odsúdenie vodiča I. za trestný čin poskytnutia úplatku, v ktorej veci nevyplýva, komu mal tento úplatok dať, ba dokonca ani to, o koľko člennú hliadku malo ísť. Celé odsúdenie svedka I. javí podľa obžalovaného známky nezákonnosti, keďže v jeho prípade súd schválil dohodu o vine a treste, hoci sa menovaný vo svojej i tejto trestnej veci k daniu úplatku nepriznal, opakoval a zdôrazňoval len to, že platil pokutu. Podľa spisu nevedel stotožniť policajtov tvoriacich predmetnú hliadku.

Odhliadnuc od uvedeného, obžalovaný považuje trest, ktorý mu bol uložený, za nezákonný, neprimerane prísny a veľmi nespravodlivý. Odôvodneniu rozhodnutia v tejto časti vytýka arbitrárnosť a poukazuje na skutočnosť, že z neho nie je zrejmé, či prvostupňový súd zisťoval okolnosti, ktoré by odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu. Špecializovaný trestný súd podľa obžalovaného na jeho ujmu neuplatnil tzv. sudcovskú individualizáciu trestu, vychádzal len z odpisu registra trestov, služobného hodnotenia a ustáleného pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. S ohľadom na rodinné, majetkové a zdravotné pomery, okolnosti spáchania trestného činu a jeho následky, osobu obžalovaného, by nepodmienečný trest odňatia slobody bol pre celú jeho rodinu ekonomicky i spoločensky likvidačný.

Z vyššie uvedených dôvodov obžalovaný Q. E. najvyššiemu súdu navrhol, aby z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a) až e), ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a na základe § 322 ods. 3 Tr. por., s poukazom na § 285 písm. c) Tr. por., ho oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky za všetky tri skutky v nej obsiahnuté, alternatívne, aby mu po zrušení výroku o treste uložil trest odňatia slobody s podmienečným odkladom a primeranou skúšobnou dobou, poprípade aj iný primeraný druh trestu.

Rozsudok špecializovaného trestného súdu dňa 12. júla 2019 (dátum podania na pošte a tiež zaslania e-mailom) napadla samostatne odvolaním aj pani Y. E. - manželka obžalovaného.

Aj napriek tomu, že vo veci podané odvolania boli prokurátorovi Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky riadne doručené (zhodne dňa 15. júla 2019), tento k ich obsahu doposiaľ sa nevyjadril.

Namiesto toho prokurátor dňa 7. decembra 2018 doručil prvostupňovému súdu podanie označené ako „Obžalovaný Q. E. - námietka zaujatosti voči členom senátu Najvyššieho súdu SR 6To“. Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom tohto podania vo veci prijal postup v zmysle § 32 ods. 6 Tr. por., teda o vznesenej námietke nekonal, pretože v ňom uvedená argumentácia je mimo zákonom vymedzených podmienok pre vylúčenie sudcov alebo senátu. Prokurátor sa ňou domáha toho, aby o veci rozhodoval iný senát, ktorý bude konvenovať jeho názoru na inšpekčnú službu ministerstva vnútra. Odlišný právny názor senátu, resp. jeho sudcov, je pritom podľa najvyššieho súdu prejavom jeho nestrannosti a nezávislosti od akýchkoľvek vonkajších vplyvov. Spôsob riešenia konkrétnej právnej otázky preto nemožno považovať za pomer k prejednávanej veci v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por., ako sa toho mylne domnieva prokurátor. Najvyšším súdom konštatované ostatne zodpovedá ustanoveniu § 31 ods. 3 Tr. por., podľa ktorého dôvodom vylúčenia sudcu alebo senátu nie je skoršie rozhodnutie sudcu alebo senátu o obvinenom, spoluobvinenom alebo o iných obvinených, ktorých trestné činy spolu súvisia.

Obžalovaný po predložení veci najvyššiemu súdu (dňa 23. júla 2019) doplnil svoje odvolanie dvomi samostatnými podaniami, ktoré prvé z nich bolo najvyššiemu súdu doručené elektronicky dňa 28. januára 2020 (zároveň na poštovú prepravu podané 29. januára 2020) a druhé dňa 1. februára 2020 (tiež podané na poštovú prepravu dňa 3. februára 2020). Hneď na úvod je potrebné uviesť, že obžalovaný v oboch týchto podaniach v podstatných okolnostiach zopakoval svoju skoršiu obhajobnú argumentáciu. Najvyšší súd preto len v stručnosti poukazuje na obsah týchto podaní.

Pokiaľ ide o prvé podanie, obžalovaný v ňom podotkol, že špecializovaný trestný súd nerešpektoval pokyny uložené ostatným uznesením najvyššieho súdu; že sa špecializovaný trestný súd obrátil na ústavný súd len formalisticky; poukázal na nezákonné použitie ITP v jeho trestnej veci; namietol, že nebolo vyhovené jeho dôkazným návrhom, resp. že špecializovaný trestný súd v jeho neprospech selektoval čítanie svedeckých výpovedí z prípravného konania. Obžalovaný opätovne zdôraznil, že trestné stíhanie, ktoré je voči nemu vedené, je dôsledkom absolútne narušených vzťahov s nadriadenými, na ktorých sa sťažoval. Poukázal tiež na okolnosti súvisiace s poskytovaním obhajoby JUDr. Kočanom. K porušeniu obhajoby malo v jeho prípade dôjsť tým, že mu vyšetrovateľ odmietol ukázať dôkazy pri výsluchu, pričom rovnakým spôsobom mal postupovať aj pri všetkých troch hlavných svedkoch. Tým zároveň nemohol klásť otázky počas ich výsluchu s odôvodnením, že také otázky nemôže dávať. Okrem toho vyšetrovateľ nevyhovel jeho žiadosti o ustanovenie obhajcu. Kolega I. Q. pri svojom prvom výsluchu vypovedal, že všetky údajné peniaze vrátil priestupcom, takže podľa obžalovaného nemôže byť pravdou, čo sa píše v obvinení prokurátora zo 16. decembra 2016. Uviedol, že bol prítomný toho, ako boli svedkom R. a W. kladené sugestívne a kapciózne otázky, ako boli zastrašovaní, resp. nútení, aby vypovedali určitým - pre neho nepriaznivým spôsobom. O rovnakých okolnostiach vedenia výsluchu sa neskôr dozvedel aj v súvislosti so svedkom I.. Obžalovaný ďalej opätovne zvýraznil, že sa inkriminovaných skutkov nedopustil. Týchto sa podľa jeho názoru dopustil výlučne I. Q.. V jeho prípade absentujú všetky znaky stíhaných trestných činov. Obžalovaný v ďalšej časti poukázal na výpovede svedkov R., I. a W., z čoho dôvodí, že sa žiadnej protiprávnej činnosti nedopustil. Namietol tiež nepripustnú manipuláciu so spisovým materiálom, ktorý mal byť rôznym spôsobom pozmeňovaný. Za ďalšiu chybu označil to, že mu nebolo doručené do vlastných rúk uznesenie o začatí trestného stíhania. Obžalovaný je toho názoru, že I. Q. „nemôže osvedčiť skutočnosti v neprospech iného spoluobvineného policajta“ - v tomto konaní nie je svedkom. V spise podľa obžalovaného chýba upovedomenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o podanom trestnom oznámení v zmysle ustanovenia § 196 ods. 1 Tr. por. Obdobne k nedodržaniu procesného ustanovenia § 206 Tr. por. došlo vo veci tým, že mu nebolo oznámené a doručené uznesenie o vznesení obvinenia, pričom toto uznesenie nebolo doručené ani prokuratúre v lehote 48 hodín. Pri jedinom usvedčujúcom dôkaze - protichodnom tvrdení I. Q., je podľa obžalovaného namiesto aplikácia zásady in dubio pro reo. V súdnom konaní malo podľa obžalovaného dôjsť k porušeniu zásady ústnosti a vyhrážaniu sa poriadkovou pokutovou. Ďalšia námietka obžalovaného sa týka nedôslednej protokolácie hlavného pojednávania.

Aj v druhom podaní obžalovaný zvýraznil, že na základe ustálenej dôkaznej situácie možno prijať len

verziu o spáchaní inkriminovaných skutkov I. Q. a nie aj ním samotným. Ostatne menovaný voči nemu účelovo svedčí, za situácie, kedy niet iných dôkazov, na základe ktorých by bolo možné prijať záver o jeho vine. Obžalovaný nesúhlasí s tým, že špecializovaný trestný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal len z tej výpovede I. Q., v ktorej sa k inkriminovaným skutkom priznal. Nie je pravdou, čo tvrdí I. Q., že medzi nimi bola „nejaká dohoda“. V tejto súvislosti obžalovaný opísal, ako má postupovať policajt pri zastavení vodiča, čo súčasne konfrontoval s verziou prokurátora. Rovnako ide podľa obžalovaného o holé tvrdenie prokurátora, ak tento uvádza, že bol s kolegom I. Q. dohodnutý na používaní súkromnej kamery. Obžalovaný v ďalšej časti svojho podania opätovne pristúpil k analýze svedeckých výpovedí R., M., I., W. a X.. Poukázal pritom aj na problémy so svojim právnym zastupovaním. Trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený, považuje obžalovaný za exemplárny. Naopak trest zákazu činnosti je podľa neho absurdný. Podľa slov obžalovaného súd neprihliadol pri ukladaní trestu na jeho osobu a všetky okolnosti prípadu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, konštatujúc splnenie všetkých formálnych podmienok pre podanie odvolania u obžalovaného Q. E. v zmysle § 316 ods. 1 Tr. por., preskúmal v rozsahu ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť ním napadnutých výrokov rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel pritom k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Odvolací súd sa pri realizácii svojej prieskumnej povinnosti v intenciách ustanovenia § 317 Tr. por. zaoberal primárne otázkou, či špecializovaný trestný súd rešpektoval záväzný právny názor a či vykonal všetky úkony, ku ktorým ho svojim predchádzajúcim rozhodnutím zaviazal, nakoľko v prípade negatívneho výsledku ide o procesnú chybu, ktorá predchádza napadnutému rozsudku.

Podľa § 327 ods. 1 Tr. por. súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

V zmysle citovaného ustanovenia súd, ktorému bola vec vrátená na nové prejednanie, je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, čo znamená, že musí rešpektovať závery odvolacieho súdu v riešených otázkach hmotného i procesného práva. Prvostupňový súd musí zároveň vykonať všetky úkony a dôkazy, ktoré mu odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí nariadil. Nerešpektovanie záväzného právneho názoru alebo nariadených pokynov odvolacieho súdu totiž znamená porušenie princípu dvojinštančnosti súdneho rozhodovania vyjadreného v naposledy citovanom ustanovení a vo svojich dôsledkoch zaťažuje vydané rozhodnutia chybou, ktorá môže dosahovať ústavnoprávnu intenzitu (porovnaj s použiteľnými nálezmi Ústavného súdu Českej republiky z 23. marca 2002, sp. zn. I. ÚS 615/01, alebo z 29. apríla 2008, sp. zn. I. ÚS 608/06). Za danej situácie môže odvolací súd po zrušení napadnutého rozsudku podľa § 322 ods. 1 Tr. por. opätovne vrátiť vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol (porovnaj s uznesením Najvyššieho súdu Českej republiky z 31. mája 2018, sp. zn. 8 Tdo 591/2018). Výnimka z analyzovanej viazanosti nachádza svoje uplatnenie len v tom prípade, ak na hlavnom pojednávaní po zrušení veci dôjde k zmene skutkového stavu, z ktorého odvolací súd vychádzal.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vrátane napadnutého rozhodnutia vyplýva, že špecializovaný trestný súd pri nezmenených skutkových okolnostiach selektoval jeho záväzné pokyny uvedené v ostatnom zrušujúcom uznesení, keďže tieto rešpektoval iba čiastočne [bod iii) oprava právnej kvalifikácie skutkov, bod iv) prepočutie príslušníkov Policajného zboru po zbavení mlčanlivosti a bod v) oprava písárskej chyby]. K podstatnejším pripomienkam zaujal prvostupňový súd buď celkom opačný právny názor [viď bod i) nezákonnosť rozhodnutí na použitie ITP a z nich získaných záznamov], alebo k nim pristúpil len čisto formalisticky [viď bod ii) prerušenie trestného stíhania za účelom podania návrhu na začatie konania pred ústavným súdom].

K nezákonnosti rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie Krajského súdu v Bratislave prvostupňový súd

uviedol, že žiadosť na použitie ITP v rozsahu dvoch strán bola vypracovaná dňa 23. júla 2014, pričom obsahuje samostatne odôvodnené informácie o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú bola podaná ako aj samostatne rozvedené dôvody na použitie ITP. Zo žiadosti ďalej vyplýva, že v tom čase získané informácie, smerujú len k indiciám o možnej trestnej činnosti týkajúcej sa prečinov zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pričom z nich, ba ani z obsahu rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie, nemožno vyvodit' podozrenie z korupčného správania záujmových osôb. V predmetnej veci teda nebola daná príslušnosť špecializovaného trestného súdu. O žiadosti Policajného zboru - inšpekčnej služby ministerstva vnútra rozhodoval vecne a miestne príslušný súd podľa § 4a ods. 1 písm. b) zákona č. 166/2003 Z. z. S poukazom na obsah utajovanej prílohy zabezpečenej z Krajského súdu v Bratislave preto podľa prvostupňového súdu nemožno hovoriť o nezákonnosti rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie, ktorým bolo umožnené použitie ITP.

Prvostupňový súd v ďalšej časti rozsudku rozsiahlym spôsobom poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Spojených štátov amerických a Európskeho súdu pre ľudské práva, týkajúcu sa teórie plodov z otráveného stromu. Dôvodí, že polícia v pravidelných intervaloch informovala sudcu pre prípravné konanie Krajského súdu v Bratislave o realizácii použitia ITP, pričom po zistení, že vo veci ide aj o podozrenie z korupčného správania sledovaných osôb, predčasne toto použitie ITP ukončila s dôvetkom, že vec bude ďalej dokumentovaná v trestnom konaní. Z toho je podľa špecializovaného trestného súdu zrejmé, že polícia postupovala v najlepšej viere v zákonnosť svojho postupu.

Vo vzťahu k príkazu sudcu pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu z 2. októbra 2014 prvostupňový súd uviedol, že išlo o legálny zásah v súlade so zákonom, v daných podmienkach nevyhnutný a inými prostriedkami nedosiahnuteľný. V tom čase obaja podozriví vybavovali priestupky výlučne v prítomnosti vodiča, pričom zo skôr využitých prostriedkov ITP boli získané poznatky, okrem podozrenia, že vybavujú dopravné priestupky bez vypisovania pokutových blokov v zodpovedajúcej výške, ale aj z ich korupčného správania, došlo k predčasnému ukončeniu použitia ITP na základe predchádzajúceho súhlasu sudcu Krajského súdu v Bratislave. Okrem toho vo veci nebolo možné zistiť totožnosť vodičov, a preto bol vydaný aj príkaz na sledovanie osoby. Z uvedeného vyplýva, že iným spôsobom ako použitím ITP nebolo možné trestnú činnosť v tom čase podozrivých osôb zdokumentovať. Podľa názoru prvostupňového súdu teda išlo o legitímny zásah sledujúci legitímny cieľ, rešpektujúc pritom zásadu primeranosti, zdržanlivosti a požiadavku po minimalizácii ich zásahu do základných práv obžalovaných. Prostriedky ITP boli navyše použité v služobnom motorovom vozidle pri výkone služobnej činnosti obžalovaných. Proporcionalita bola v tejto veci podľa mienky prvostupňového súdu dodržaná z pohľadu testu rovnováhy medzi právom obžalovaných na súkromie a verejným záujmom na potrestaní ich korupčného správania. Obžalovaný Q. E. sa v priebehu celého trestného konania mal možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré boli získané z výsledkov ITP, mal možnosť ich spochybniť, s čím sa prvostupňový súd riadne vysporiadal.

Špecializovaný trestný súd teda aj napriek výslovnej konštatácii nadriadeného súdu o nezákonnosti rozhodnutí na použitie ITP a z nich plynúcich záznamov, v rozpore s § 327 ods. 1 Tr. por. dospel v napadnutom rozhodnutí (na stranách 6-14) k celkom odlišným právnym záverom.

Pokiaľ ide o ostane sprítomnenú argumentáciu špecializovaného trestného súdu, k tej najvyšší súd nad rámec podotýka, že pri plnení povinnosti obsiahnutej v naposledy označenom ustanovení neprislúcha prvostupňovému súdu, aby v odôvodnení svojho rozhodnutia polemizoval so závermi inštančne nadriadeného súdu. Rozhodnutia súdov oboch stupňov v konkrétnej veci totiž tvoria v konečnom dôsledku jeden celok, ktorý nemôže byť súdom nižšieho stupňa oproti právnemu názoru nadriadeného súdu spochybňovaný (viď rozsudok najvyššieho súdu z 25. februára 2014, sp. zn. 2 To 12/2013).

Vo vzťahu k druhému vytýkanému bodu špecializovaný trestný súd uviedol, že dňa 9. januára 2019 v preskúmvanej veci podľa § 283 ods. 5 Tr. por. prerušil konanie svojim uznesením, pričom toho istého dňa podal návrh na ústavný súd. Dňa 15. februára 2019 mu bolo doručené oznámenie o odložení podania z ústavného súdu datovaného dňom 12. februára 2019, sp. zn. Rvp/120/2019-6, z ktorého

vyplývalo, že podanie takéhoto návrhu vyžaduje vnútorné presvedčenie rozhodujúceho súdu o tom, že dotknuté ustanovenia, ktoré majú byť v konaní pred týmto súdom aplikované, sú v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Pozornosť prvostupňového súdu bola upriamená na zamyslenie, do akej miery právny názor idúci proti jednoznačnému výkladu prijatému v zjednocujúcom stanovisku, zaväzuje súd nižšej inštancie, a to predovšetkým s ohľadom na jeho možné hodnotenie ako akt *ultra vires*.

Prvostupňový súd v tejto súvislosti vzal do úvahy aj časovú postupnosť v doterajšej rozhodovacej praxi ústavného súdu. V danej trestnej veci odvolací senát rozhodoval na neverejnom zasadnutí dňa 14. novembra 2018, kedy už bolo známe rozhodnutie pléna ústavného súdu z 11. októbra 2017, sp. zn. PL. ÚS 14/2017, ktorým bol odmietnutý návrh najvyššieho súdu zo 6. apríla 2017 vo veci nezákonnosti trestného konania vedeného inšpekčnou službou ministerstva vnútra. Rovnakým spôsobom rozhodol ústavný súd 12. septembra 2018 vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 13/2018, o návrhu najvyššieho súdu z 29. októbra 2017 (v oboch prípadoch išlo o konanie iniciované najvyšším súdom v inej než posudzovanej trestnej veci, pozn. odvolacieho súdu). Z oboch rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že nejednotnosť názorov rozdielnych senátov najvyššieho súdu sa navrhovatelia snažili preniesť do roviny ústavnosti. Ústavný súd konštatoval, že základný problém nie je v hierarchickom zaradení inšpekčnej služby ministerstva vnútra, ale v zákone, ktorý je oprávnená meniť a novelizovať jedine Národná rada Slovenskej republiky. Prvostupňový súd k tomu poukázal na zákon prijatý dňa 13. decembra 2018, ktorý okrem iného mení a dopĺňa zákon č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, pričom v § 4a rieši problematiku úradu inšpekčnej služby ako osobitnej súčasti Policajného zboru. Taktiež Trestný poriadok v ustanovení § 10 ods. 8 novom písm. b) rieši postavenie vyšetrovateľa Policajného zboru zaradeného na úrade inšpekčnej služby ministerstva vnútra.

Vychádzajúc v súhrne z publikovaného stanoviska najvyššieho súdu (R 95/2015), označených rozhodnutí ústavného súdu ako aj z obsahu oznámenia ústavného súdu v danej veci, dospel špecializovaný trestný súd k záveru o zákonnosti trestného konania vedeného vyšetrovateľom Policajného zboru inšpekčnej služby ministerstva vnútra. Z toho titulu potom prvostupňový súd dňa 28. marca 2019 rozhodol uznesením o pokračovaní v trestnom stíhaní, určil termín hlavného pojednávania na 21. mája 2019, pričom na tomto aj opätovne rozhodol rozsudkom.

Najvyšší súd po preskúmaní relevantnej časti predloženého spisového materiálu zistil, že špecializovaný trestný súd nepristúpil zodpovedne k jeho záväznému pokynu na prerušenie trestného konania za účelom podania návrhu na ústavný súd v intenciách ustanovenia § 283 ods. 5 Tr. por.

Predchádzajúcim uznesením odvolacieho súdu už raz bolo prvostupňovému súdu vysvetlené a najvyšší súd sa musí opakovať, že ide o podstatnú námietku obžalovaného. Odborné názory na túto problematiku sa rôznia, pričom aj spomínané stanovisko najvyššieho súdu (R 95/2015) bolo prijaté len tesnou väčšinou. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal na celý rad rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré kladú dôraz na praktickú nezávislosť vyšetrovania a absenciu akýchkoľvek väzieb.

V tejto súvislosti neobstojí ani odkaz na uznesenia ústavného súdu (PL. ÚS 14/2017 a PL. ÚS 13/2018), nakoľko týmito nedošlo k meritórnemu rozhodnutiu ohľadne otázky inšpekčnej služby ministerstva vnútra. Ústavný súd sa totiž v oboch prípadoch odmietol zaoberať návrhom najvyššieho súdu z formálnych dôvodov.

Za najpodstatnejšie však odvolací súd považuje poukázať na samotné oznámenie ústavného súdu z 12. februára 2019 (č. l. 791-795) týkajúce sa prejednávanej veci, na ktoré vo svojom odôvodnení odkazuje i sám prvostupňový súd, opomínajúc pritom argumentáciu ústavného súdu, vytykajúcu nesplnenie podstatných náležitostí návrhu v zmysle § 20 a § 37 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. Ústavný súd týmto oznámením upozornil špecializovaný trestný súd, že v jeho podaní absentuje petit, odôvodnenie i priložené právoplatné uznesenie o prerušení konania, ktoré je procesným predpokladom na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov všeobecným súdom.

Pri dôslednom rešpektovaní záväzného pokynu odvolacieho súdu mal špecializovaný trestný súd

vykonať korekciu svojho návrhu v súlade s pripomienkami ústavného súdu a následne opätovne iniciovať konanie pred týmto súdom, čo však neurobil. Úlohou prvostupňového súdu tak v ďalšom konaní bude tento nedostatok riadnym spôsobom napraviť.

Nutnosť takéhoto postupu zvyšuje aj skutočnosť, že Národná rada Slovenskej republiky prijala 13. decembra 2018 zákon č. 6/2019 Z. z., ktorým sa nanovo upravuje postavenie Úradu inšpekčnej služby. Prijatie tohto zákona bolo nepochybne aj dôsledkom menšinového názoru trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Treba však zdôrazniť, že rozhodnutie o súlade právnych noriem s Ústavou Slovenskej republiky je vo výlučnej právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky a nie všeobecných súdov, teda nie je ani v právomoci trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Nakoľko prvostupňový súd po zrušení a vrátení veci na opätovné prerokovanie neodstránil všetky pochybenia, ktoré mu boli zo strany odvolacieho súdu vytknuté, najvyšší súd z toho dôvodu v podrobnostiach odkazuje na stále aktuálne časti odôvodnenia svojho skoršieho uznesenia zo 14. novembra 2018, sp. zn. 6 To 6/2017, bez potreby ich obsiahlejšieho opakovania. Po prvoradom odstránení vyššie rozvedených nedostatkov bude povinnosťou prvostupňového súdu zaoberať sa tiež prednesenými námietkami obžalovaného.

Na záver najvyšší súd poukazuje aj na zrejmy rozpor v prípade právnej kvalifikácie pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), c) Tr. zák., kde špecializovaný trestný súd v právnej vete rozsudku uvádza, že sa ho mal obžalovaný dopustiť spoločným konaním, avšak táto okolnosť nie je žiadnym spôsobom vyjadrená v právnej kvalifikácii skutku odkazom na ustanovenie § 20 Tr. zák.

Pokiaľ ide o odvolanie manželky obžalovaného, pani Y. E., týmto sa najvyšší súd meritórne nezaoberal, nakoľko bolo podané oneskorene.

Ako už najvyšší súd predznamenal vyššie, napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu bol vyhlásený na hlavnom pojednávaní konanom dňa 21. mája 2019 okrem iných za účasti obžalovaného a jeho obhajkyne. V tomto kontexte najvyšší súd poukazuje na zákonnú dikciu ustanovenia § 309 ods. 4 Tr. por., podľa ktorého iným osobám uvedeným v § 308 ods. 2 (príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh) okrem prokurátora sa končí lehota tým istým dňom ako obžalovanému. V súlade s § 309 ods. 1, § 63 ods. 3 Tr. por. obžalovanému začala plynúť lehota na podanie odvolania nasledujúci deň po oznámení rozsudku, t. j. 22. mája 2019, pričom posledným dňom na podanie odvolania bola v tomto prípade streda 5. júna 2019. Odvolanie manželky obžalovaného bolo podané na pošte (ako vyplýva z poštovej obálky založenej v súdnom spise na č. l. 973) ako i zaslané prostredníctvom e-mailu zhodne 12. júla 2019, teda celkom zjavne po uplynutí lehoty na podanie tohto opravného prostriedku. Najvyšší súd preto z formálnych dôvodov podľa § 316 ods. 1 Tr. por. jej odvolanie ako oneskorené zamietol.

Na podklade týchto skutočností rozhodol najvyšší súd spôsobom, ako je to vyjadrené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.